

BSC Unisson F4 - Bon Boys F12, eindstand 1-2 (1-1)

15-11-2014 BSC Unisson F4 maakt allereerste doelpunt.

Zaterdag 15-11 was een spannende dag voor de F4. Er moest eindelijk een keer gescoord worden (de druk van het publiek wordt steeds groter) én Sinterklaas kwam aan in Nederland. Hoe de spelers van de F4 met deze druk om gingen leest u hier.

Zonder Luna en Ingmar (ziek) gingen we volgens ons strijdplan, we gaan de bal afpakken, naar voren spelen, "niet tackelen want dan krijg je een vrije trap tegen" en achterin de bal naar de zijkant spelen en niet voor de goal langs, de strijd aan met de F12 van Bon Boys. Tot de 10^e minuut leek de tactiek goed te werken. Het spel ging heen en weer en dankzij het goede keeperswerk van Sem bleef de goal dan ook tot die 10^e minuut leeg. Helaas viel dan toch dat tegendoelpunt. Máár vol goede moed gingen we verder en we waren nog nooit zo vaak in de aanval geweest als vandaag. Lars nam de opdracht erg serieus en speelde alle ballen mooi via de zijkanten naar voren. Daar probeerden Job, Sep en Milan de bal richting doelt te krijgen.

Het harde werken werd beloond. In de 13^e minuut ronde Olivier een prachtige aanval van Tycho, Joep en Job af met een prachtig doelpunt! Het allereerste doelpunt van de F4 werd zo groots gevierd dat de toeschouwers van de andere wedstrijden even ook onze toeschouwers werden. En daarna hadden ze de smaak te pakken. Er werd volop aangevallen terwijl achterin Rob, Tycho en Cas alle aanvallen van Bon Boys teniet deden. Met deze 1-1 gingen we de rust in.

Björn had in de 1e helft zo veel gerend dat hij heel veel dorst en honger had gekregen. Gelukkig kon hij na een bidon leeg te hebben gedronken weer verder spelen. Na de rust werd er hard gestreden om nog een doelpunt te maken. Dit is ons niet gelukt, terwijl Bon Boys, ondanks heel goed keeperswerk van Rob, nog wel een doelpunt wisten te maken. Daar bleef het bij en de 1-2 nederlaag werd gevierd als een overwinning. Het fanatieke trainen is eindelijk beloond en dat smaakt natuurlijk naar meer.

U hoort nog van ons, Heleen Klein Poelhuis.